

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 29 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2023

«Ζ' ΛΟΥΚΑ»

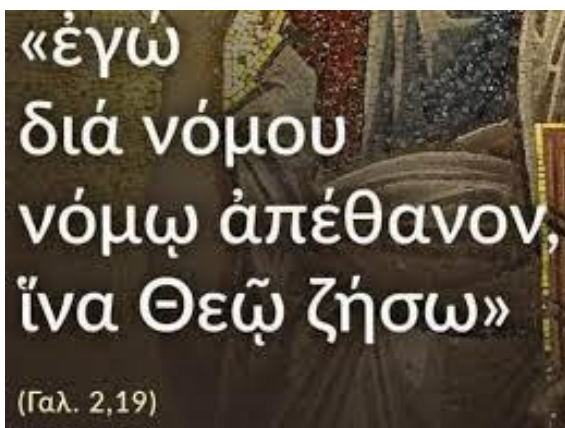
*Αναστασίας οσιομάρτυρος της Ρωμαίας,
Αβραμίου οσίου.*

έτος 16^ο Τεύχος 724

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΛΟΥΚΑ

Αποστολικό ανάγνωσμα (Γαλ.2,16-20) - Υπό Δημητρίου Φαραστέλη- Θεολόγου

«Ιδότες ότι ου δικαιούται άνθρωπος εξ έργων νόμου εάν μη δια πίστεως Ιησού... Ει δε ζητούντες δικαιωθήναι εν Χριστώ ευρέθημεν και αυτοί αμαρτωλοί...» (Γαλ.2,17).

Η σχέση πίστεως και έργων είναι από τα θέματα εκείνα, που έχουν τόσο παρε-

ξηγηθεί από τον μη Ορθόδοξο κόσμο. Έξω από την Ορθοδοξία πότε υπερτονίζονται τα έργα και πότε απορρίπτονται. Άλλες φορές η σωτηρία στηρίζεται σ' αυτά και άλλες θεωρούνται ότι στερούνται κάθε σωτηριολογική σημασία. Αυτόν τον προβληματισμό, που είναι καθαρά δυτικής προέλευσης, τον ζει και ο λαός μας καθημερινά, αφού τον μεταφέρουν ακόμη και σήμερα στην πόρτα του διάφοροι αιρετικοί, που ασταμάτητα εργάζονται και επιδιώκουν να τον απομακρύνουν από την πίστη των Αγίων Πατέρων του.

Κύριο γνώρισμα των έργων του αληθινά πιστού χριστιανού είναι ότι στερούνται από κάθε νομικό χαρακτήρα. Δεν είναι νομικά: «**εκ πίστεως Χριστού και ουκ έργων νόμου**» (Γαλ.2,1), όπως τα ονομάζει ο

Απόστολος Παύλος. Δε θεωρούνται, δηλαδή, ως ηθικές υποχρεώσεις και ατομικά επιτεύγματα. Είναι έργα που πηγάζουν **«εκ πίστεως Χριστού»** (Γαλ.2,1). Είναι φυσικός καρπός αυτής της πίστης, αλλά και κριτήριο ακόμη και βεβαίωσή της. Για να μπορέσει ο πιστός να καρποφορήσει εν Χριστώ, πρέπει να βρίσκεται στη σωστή σχέση με το Χριστό. Αυτή δε η σχέση δημιουργείται με τη σωστή πίστη. Με την ολοκληρωτική, δηλαδή, παράδοση του πιστού στο Χριστό. Με την προσφορά όλης της ύπαρξης του ανθρώπου, για να γίνει κατοικητήριο του Θεού. Όλες οι δυνάμεις της ψυχής κι όλα τα μέλη του σώματος να δοθούν στο Χριστό. Κι αυτό πραγματοποιείται με τη μετάνοια και την άσκηση. Αληθινά πιστός είναι αυτός που ζει συνεχώς το μέγα γεγονός της βάπτισής του. Με τη βάπτιση ενταφιάζεται ο παλιός άνθρωπος μέσα στην κολυμβήθρα κι αναγεννιέται σε νέα ζωή, την εν Χριστώ, τη ζωή που δημιουργεί μέσα μας το Άγιο Πνεύμα.

Αν όμως δεν υπάρχουν οι ρίζες της αληθινής πίστης δε θα μπορεί να έχει καρπούς Αγίου Πνεύματος. Η ζωή του πιστού στον κόσμο είναι, σύμφωνα με το λόγο του Παύλου: **«πίστις δι' αγάπης ενεργουμένη»** (Γαλ.5,6). Μέσα από αυτή την αγάπη και αυτό το θείο πόθο βγαίνουν τα έργα του χριστιανού προς το Θεό. Με βάση τα προηγούμενα μπορούμε τώρα να προβούμε σε έναν έλεγχο της πράξης μας, της πορείας μας. Συνήθως βρισκόμαστε σε σύγχυση. Θέλουμε αποτελέσματα χωρίς τις κατάλληλες προϋποθέσεις. Ζητούμε καρπούς από δέντρο, που δεν έχει ρίζες! Θέλουμε καρπούς του Αγίου Πνεύματος, χωρίς όμως να ενδιαφερόμαστε να μάθουμε, πως αποκτάει κανείς το Άγιο Πνεύμα, ώστε να μπορέσει να παράγει και τους καρπούς Του. Στο σημείο όμως αυτό φωτίζεται και μια άλλη τραγικότητά μας. Μαθαίνουμε στη ζωή μας να θαυμάζουμε τις λεγόμενες μεγάλες προσωπικότητες ή εκείνους, που διακρίνονται σε κοινωνικά έργα. Με το μέτρο όμως αυτό φτάνουμε σε σημείο να βρίσκουμε ότι ένας αιρετικός ή αλλόθρησκος μπορεί να είναι καλύτερος από τους Ορθοδόξους, αφού είναι ηθικότερος και πιο δραστήριος. Έτσι όμως χωρίς να το καταλάβουμε, φτάνουμε στο ερώτημα: πού είναι η υπεροχή της Ορθοδοξίας; Γιατί είναι ανάγκη να είμαι Ορ-

θόδοξος, αφού και άλλοι υπάρχουν τόσο ηθικές προσωπικότητες; Όποιος μαθητεύει κοντά στους Αγίους Πατέρες μας ξέρει ότι ο αγώνας μας δεν είναι να γίνουμε προσωπικότητες ηθικές, αλλά να καθαρθούμε από τα πάθη μας, να αποκτήσουμε το Άγιο Πνεύμα.

Αγαπητοί μου, σπάνιο είδος είναι ο άνθρωπος, που περιγράφει ο Απόστολος Παύλος στη σημερινή περικοπή. Ποιος είναι ο σπάνιος άνθρωπος του Παύλου; Ο **χριστομίμητος**. Πρόκειται για τον πιστό, που σε κάθε βήμα της ζωής του μιμείται το Χριστό. Ο **χριστιανοκεντρικός**. Είναι αυτός, που κέντρο της ζωής του είναι ο Χριστός. Υπάρχει σήμερα τέτοιος άνθρωπος; Πάντως ο Παύλος ήταν τέτοιος άνθρωπος. Είχε φτάσει σε τέτοια ύψη αγιότητας, ώστε μπορούσε να λέγει την περίφημη εκείνη φράση, που φανερώνει αυτοσυνειδησία : « **Ζω ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός**» (Γαλ.2,20). Ο Παύλος αναζητεί άλλο τύπο ανθρώπου, ανεξάρτητα από εθνότητα, από φύλο, από φυλή. Τέσσερις τύποι ανθρωπων παρουσιάζονται από το μεγάλο Απόστολο: Ο ένας είναι ο **αμαρτωλός** , ο άλλος ο **καθ' υποτροπήν αμαρτωλός**. Ο Τρίτος ο **Σωτήρας** των αμαρτωλών και τέταρτος τύπος ο **δικαιωμένος** αμαρτωλός: «**Ει δε ζητούντες δικαιωθήναι εν Χριστώ ευρέθημεν και αυτοί αμαρτωλοί..**» (Γαλ.2,17).

Ο **αμαρτωλός!** Κάποτε στην Εδέμ δεν υπήρχε αμαρτωλός. Αν όμως δεν υπήρχε αμαρτωλός, υπήρχε κάτι άλλο , που μπορούσε να οδηγήσει τον άνθρωπο και να τον καταστήσει αμαρτωλό. Υπήρχε ο **ελεύθερος** άνθρωπος. Και ο ελεύθερος άνθρωπος ή πετάει προς τα πάνω και πετυχαίνει το «**καθ' ομοίωσιν**» ή κατρακυλάει προς τα κάτω και γίνεται αμαρτωλός. Σήμερα δεν υπάρχουν μόνο «καθ' υποτροπήν» αμαρτωλοί. Υπάρχουν ωστόσο οι ψευδοαμαρτωλοί, που είναι λιγότεροι από τους όντως αμαρτωλούς « **όντως ευρέθημεν αμαρτωλοί**» (Γαλ.2,17), συλληφθήκαμε αμαρτάνοντες. Όλοι, λοιπόν, αμαρτωλοί; Ναι όλα τα παιδιά της γης είναι και παιδιά της αμαρτίας. Ας μη γελιόμαστε, ένας είναι αναμάρτητος, ο Χριστός. Να ο άλλος τύπος που αναφέρει ο Παύλος. Αμαρτωλοί εμείς «ευρέθημεν αμαρτωλοί» (Γαλ.2,17), Αναμάρτητος Εκείνος. Απόλυτα αρνητική η απάντηση στο ερώτημα του Παύλου: « **άρα**

Χριστός αμαρτίας διάκονος;» (Γαλ.2,17). **ΟΧΙ!** Αποκλείεται οποιαδήποτε πιθανότητα αμαρτίας από το πρόσωπο του Χριστού. Ο Χριστός είναι η πιο γενναία και αποτελεσματική αντίσταση κατά της αμαρτίας. Ο Χριστός θυσιάστηκε για την ελευθερία μας. Ο Χριστός είναι πέρα για πέρα **Αναμάρτητος**. Ο Χριστός δεν είναι μόνο αναμάρτητος. Είναι κάτι περισσότερο για μάς. Είναι ο **Σωτήρας** των αμαρτωλών. Ο Χριστός με τη γλώσσα του Παύλου είναι η **δικαίωσή μας**: **«Ου δικαιούται άνθρωπος εξ έργων νόμου, εάν μη δια πίστεως Ιησού Χριστού.»** (Γαλ.2,16).

Όποιος αισθάνεται ένοχος για πολλά αδικήματα και εγκλήματα, ένα ζητάει, **Συγχώρεση**. Δεν τολμάει να ζητήσει **δικαιοσύνη**. Ζητάει το έλεος και συγχώρεση. Κι εμείς όλοι ένοχοι ενώπιον του Θεού, γνωρίζουμε καλά, ότι με τη ζυγαριά της δικαιοσύνης δεν τα βγάζουμε πέρα. Δεν τολμάμε να ζητήσουμε δικαιοσύνη. Ένα ζητάμε συγχώρεση και έλεος. Έχουμε, όπως είπαμε, και τον **«καθ' υποτροπήν»** αμαρτωλό. Πώς τον παρουσιάζει ο Παύλος; Ξαναστήνει τα ερείπια, που γκρέμισε. Στη θέση των ερειπίων του στήνει κάτι πιο άθλιο: **«Α κατέλυσα τούτα πάλιν οικοδομώ»** (Γαλ.2,18). Η Εκκλησία μας είναι το οικοδόμημα της σωτηρίας. Μπήκαμε γκρεμίζοντας τον παλιό άνθρωπο, καταργώντας τον παλιό νόμο. Γιατί πάλι ξαναγυρίζουμε στα ίδια; Αφήσαμε τα παλιά και μπήκαμε στο ζυγό του Χριστού. Αφήσαμε τη βρωμιά της αμαρτίας. Γιατί ξαναγυρίζουμε πίσω; Λουστήκαμε στο αίμα του Σωτήρα Χριστού και στα δάκρυα της μετάνοιας. Γιατί θέλουμε να επιστρέψουμε στο βούρκο;

Τέλος υπάρχει και ο **Χριστομίμητος** τύπος ανθρώπου. Είναι ο τέταρτος τύπος που αναφέρει ο Παύλος. Η χριστομίμηση δεν είναι κατόρθωμα του ανθρώπου. Είναι επίσκεψη της Θείας Χάρης. Αυτή όμως η Χάρη ενεργεί σε εκείνον, που επιθυμεί να μιμηθεί το Χριστό. Όταν ο ήλιος μάς λούζει στο φως του, δεν κλείνουμε τα παράθυρα ή τραβάμε τις κουρτίνες. Τα ανοίγουμε στο φως του ήλιου. Ο Απόστολος Παύλος άφηνε την καρδιά του να λούζεται στο φως της Θείας Χάρης, στο φως του Χριστού. Είχε το Χριστό στην καρδιά του. Γι' αυτό και μάς λέγει: **«Χριστώ συνεσταύρωμαι . Ζω δε ουκέτι εγώ, ζη εν εμοί Χριστός»**

(Γαλ.2,20). Εμάς σήμερα οι καρδιές μας είναι του Χριστού; ένα ερώτημα που ζητάει επιτακτικά μια απάντηση... **ΑΜΗΝ**